

## نجات بر اساس فیض یا اعمال؟

همه‌ی ما انسان‌ها از دنیا و اتفاقاتی که در آن می‌افتد شکایت داریم و زمانی که به آنها نگاه می‌کنیم شاهد ناعدالتی‌ها و بی‌احترامی‌هایی هستیم که گاه و بی‌گاه با آن مواجه می‌شویم. ما انسانها به دلیل محدود بودنمان، با دیدی محدود به اطراف خود می‌نگریم و قادر به داشتن درک صحیح از شرایط دنیا نیستیم. دنیایی که هیچ محبت و فیضی در آن وجود ندارد و به بی‌رحمانه‌ترین شکل ممکن انسان را به سمت نابودی می‌کشاند.

یکی از زیباترین فصول در عهد جدید، فصل دوم رساله به افسسیان است که پولس رسول در آن از فیض خداوند در زندگی ایمانداران صحبت می‌کند. در این مقاله سعی داریم فیض خداوند را مورد مطالعه قرار داده و به درک بهتری از آن برسیم. برای درک بهتر موضوع فیض باید کمی عقب‌تر رفته و به شرایط قبل از فیض نگاهی بیندازیم و ببینیم که انسان در زمانیکه هنوز زیر فیض خداوند نبود در چه شرایطی به سر می‌برد.

رساله به افسسیان فصل ۱: ۲ - ۱۰

« ۱ و شما را که در خطایا و گناهان مرده بودید، زنده گردانید، ۲ که در آنها قبل، رفتار می‌کردید بر حسب دوره‌ی این جهان، بر وفق رئیس قدرت هوا، یعنی آن روحی که الحال در فرزندان معصیت عمل می‌کند. ۳ که در میان ایشان، همه‌ی ما نیز در شهوات جسمانی خود قبل از این زندگی می‌کردیم و هوسهای جسمانی و افکار خود را به عمل می‌آوردیم و طبعاً فرزندان غضب بودیم، چنانکه دیگران. ۴ اما خدا که در رحمانیت، دولتمند است، از حیثیت محبت عظیم خود که با ما نمود، ۵ ما را نیز که در خطایا مرده بودیم با مسیح زنده گردانید، زیرا که محض فیض نجات یافته‌اید. ۶ و با او برخیزانید و در جایهای آسمانی در مسیح عیسی نشانید. ۷ تا در عالم‌های آینده، دولت بی‌نهایت فیض خود را به لطفی که بر ما در مسیح عیسی دارد ظاهر سازد. ۸ زیرا که محض فیض نجات یافته‌اید، بوسیله‌ی ایمان و این از شما نیست بلکه بخشش خداست، ۹ و نه از اعمال، تا هیچ کس فخر نکند. ۱۰ زیرا که صنعت او هستیم، آفریده شده در مسیح عیسی برای کارهای نیکو، که خدا قبل مهیا نمود تا در آنها سلوک نماییم.»

همانطور که از آیه یک می‌توان مشاهده نمود، پولس رسول به روشنی به مخاطبین خود می‌گوید که قبل از اینکه زیر فیض خداوند باشند، زیر غضب خداوند بودند. او در این بخش ابتدا تصویر تاریک دنیا و موقعیت انسانها در آن را نشان داده و سپس درباره‌ی تصویر روشنی که برای ایمانداران به مسیح وجود دارد سخن می‌گوید. همه‌ی انسانها به غیر از عیسی مسیح، گناهکار هستند و در گناهان خود زندگی می‌کنند و از انجام آنها لذت می‌برند. اما زمانی که شخص به عیسی مسیح ایمان می‌آورد و از نظر روحانی از نو متولد می‌شود، دیگر از انجام گناه لذت نمی‌برد بلکه بالعکس از انجام آنها احساس شرمساری می‌کند.

زمانی که ما ایمانداران به شرایط بد و تاریک گذشته‌ی خود نگاه می‌کنیم، عجیب‌ترین مساله‌ای که با آن روبه‌رو می‌شویم این است که چگونه خداوند ما را مورد لطف خود قرار داده و در عین حال از اینکه نورش را در زندگی ما تابانیده است لذت می‌بریم و شادی می‌کنیم!

ما ایمانداران باید با مطالعه‌ی کلام خداوند و مشارکت در کلیسا دائماً به خود یادآوری کنیم که اکنون زیر چتر فیض خداوند قرار داریم زیرا همیشه این خطر وجود دارد که در اثر گذر زمان جایگاهی که به واسطه‌ی ایمان به مسیح در آن قرار گرفتیم، برایمان عادی شده و دیگر قادر به مشاهده‌ی تضادهای زندگی قبل و بعد از ایمانمان نباشیم. مشاهده و آنالیز این تضادها میان زندگی گذشته و حال، باعث می‌شود که شخص ایماندار، مشکلات و اشتباهات خود را شناسایی کرده و برای بهبود رابطه‌ی خود با عیسی مسیح گام بردارد.

کلام خداوند انسانها را به دو گروه کلی تقسیم می‌نماید:

۱ - انسانهایی که زیر غضب خداوند قرار دارند و بر اساس اصول دنیا و شیطان زندگی می‌کند. این افراد نه تنها به دنبال جلال خداوند نیستند بلکه از او گریزانند.

۲- انسانهایی که زیر فیض خداوند قرار دارند و به دنبال جلال او هستند و در شرایطی کاملاً متفاوت به سر می‌برند.

سوال اینجاست که آیا این شرایط برای گروه دوم به صورت موقتی تغییر کرده یا دائمی است؟

برای پاسخ به این سوال دو دیدگاه اساسی وجود دارد:

گروهی از الهی‌دانان بر این باورند که وقتی شخصی با ایمان خود از زیر غضب خداوند بیرون می‌آید، می‌تواند با انجام گناه دوباره به جایگاه اول خود یعنی زیر غضب بودن، بازگردد. بنابراین می‌توان گفت که از نظر این گروه، بیرون آمدن از غضب خداوند برای یک ایماندار می‌تواند امری موقتی باشد. این در حالی است که گروه دیگر بر این باورند که بر اساس بیانات پولس، شخص با ایمان آوردن به عیسی مسیح به صورت دائمی از زیر غضب خداوند خارج شده و در زیر فیض او قرار می‌گیرد.

اما برای درک درست این موضوع بهتر است به سراغ کلام خداوند برویم.

افسیان ۲: ۴- ۶

«۴ اما خدا که در رحمانیت، دولتمند است، از حیثیت محبت عظیم خود که با ما نمود، ۵ ما را نیز که در خطایا مرده بودیم با مسیح زنده گردانید، زیرا که محض فیض نجات یافته‌اید. ۶ و با او برخیزانید و در جایهای آسمانی در مسیح عیسی نشانید.»

اگر به آیات قبل دقت کنیم می‌بینیم که پولس از زندگی قبل از ایمان و دوران تاریک در آن سخن می‌گوید و در آیه ۴ جمله‌ی خود را با «اما خدا» آغاز می‌کند که نمایانگر تاکید پولس بر کار خداوند در زندگی انسان است. بدین معنا که انسان هیچ نقشی در آن ندارد و تنها خداوند است که این کار را به انجام می‌رساند. همچنین نویسنده به سه موضوع بسیار مهم دیگر نیز اشاره می‌کند:

۱- خداوند ما را به خاطر محبت خود زنده گردانید.

۲- خداوند ما را با عیسی مسیح برخیزانید.

۳- خداوند ما را در جایهای آسمانی نشانید.

حال اگر از دیدگاه دستور زبان به این جملات نگاه کنیم، در خواهیم یافت که افعال به کار رفته در آنها از نظر زمانی گذشته‌ی کامل هستند ولی در واقعیت فقط یکی از آنها، یعنی زنده شدن از نظر روحانی به وسیله‌ی ایمان به عیسی مسیح است که در گذشته اتفاق افتاده و دو مورد دیگر یعنی قیام از مردگان و نشاندن در جایهای آسمانی هنوز به انجام نرسیده است و پولس می‌بایست برای بیان آنها از افعال با زمان آینده استفاده می‌کرد. دلیل استفاده‌ی پولس از افعال گذشته این است که کار عیسی مسیح بر روی صلیب صد در صد و به صورت کامل به انجام رسیده و تمامی این موضوعات از نظر خداوند تمام شده هستند. هر انسانی که به عیسی مسیح به صورت قلبی و با تمام وجود ایمان آورد تا به ابد زیر فیض خداوند خواهد بود و صد در صد از مردگان قیام کرده و در جایهای آسمانی خواهد نشست.

موضوع بسیار مهمی که باید به آن توجه کنیم این است که خداوند تنها یک شرط برای بخشیده شدن گناهان و قیام از مردگان و زندگی ابدی برای انسان بیان نموده و آن هم چیزی به جز ایمان قلبی به عیسی مسیح به عنوان منجی نیست. این دقیقاً همان وجه تمایز بین مسیحیت و دیگر ادیان است. در مسیحیت نقشه‌ی نجات انسان که همان قربانی شدن عیسی مسیح برای گناهکاران است از طرف خود خداوند به انجام می‌رسد اما در دیگر ادیان این انسانها هستند که باید به دنبال پیدا نمودن راه حلی برای رهایی از قضاوت خدا و انجام اعمالی برای نجات خود باشند. در مسیحیت این خداوند است که برای نجات انسانها یگانه فرزند خود یعنی عیسی مسیح را قربانی می‌کند.

افسیان ۲: ۸- ۹

«۸ زیرا که محض فیض نجات یافته‌اید، به وسیله‌ی ایمان و این از شما نیست بلکه بخشش خداست، ۹ و نه از اعمال، تا هیچ کس فخر نکند.»

خداوند به خاطر فیض خود، نجات را به ما ایمانداران هدیه داده است و در مقابل ما ایمانداران با انجام اعمال نیکو قادر به نمایان کردن عمل خداوند در زندگی شخصی خود خواهیم بود.

پولس در آیه ۹ تاکید می‌کند که هیچکس به خاطر اعمال خود نجات نمی‌یابد. این موضوع بسیار مهم است چراکه باعث می‌شود ایمانداران به مسیح هیچگاه برای ایمانشان به خودشان فخر نکرده و مغرور نشوند. هیچ یک از ما برای دریافت نجات، متحمل رنج و عذاب نشده‌ایم بلکه آن را همچون هدیه‌ای ارزشمند دریافت نموده‌ایم.

افسیان ۲: ۱۰

«۱۰ زیرا که صنعت او هستیم، آفریده شده در مسیح عیسی برای کارهای نیکو، که خدا قبل مهیا نمود تا در آنها سلوک نماییم.»

کلمه‌ای که به صنعت ترجمه شده است در زبان اصلی به معنای شعر و غزل است. خداوند مایانی که در تاریکی و گناهان خود به سر می‌بردیم را پس از ایمان به عیسی مسیح به شعر و غزل خود تبدیل کرده است. او زندگی تک تک ایمانداران را در دستان خود گرفته و به شکلی زیبا و غیر قابل تصور تبدیل نموده است.

همه‌ی ما ایمانداران روزی در دنیای تاریک و پر از گناه با امیال نفسانی و گناه‌آلود خود زندگی می‌کردیم و نه تنها از گناهان خود شرمسار نبودیم بلکه به خاطر انجام آنها افتخار نیز می‌کردیم. اما روزی خداوند با محبت و فیض خود ما را از طریق ایمان به عیسی مسیح به نحوی خاص از این تاریکی خارج ساخت تا نور خود را بر زندگیمان بتاباند. امروز این وظیفه بر دوش همه ما ایمانداران است که بارفتارمان همچون آینه‌ای نور خداوند را بر دیگران بتابانیم و آنانی که در تاریکی به سر می‌برند و چشمانشان قادر به دیدن خداوند نیست را با عیسی مسیح آشنا سازیم.

آمین